

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 39.

25de september 1892.

18de aarg.

Emaa fistere.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leeres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 85 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Glemmer ikke gæstfrihed; thi ved den har nogle, uden at vide det, givet engle husly. (Hebr. 13, 2.)

Af „Fredriksborg amtst.“ Søndagslæsning ved sognepræst N. Clausen i Helsingø.

Hasten havde fuldendt sit værk, og kold og stiv laa den døde i sin elendige hytte. Drukken, som hun havde været, var hun falden ned og var død midt imellem de forstrækkede børn. Døden kaster glemselens slør over mange ting. Hvor foragtet og afflyet den dybt sunkne enke havde været i sit liv — nu, da man vidste, at hun stod for den højeste dommer, traadte medlidensheden istedenfor foragten, og medhønt med de stakkels forladte børn istedenfor anklage mod den afdøde. Der blev bragt søde og klæder til de forældreløse, og ved begravelsen erklærede to velhavende bondekoner sig villige til at tage sig af de to ældste af børnene. — Men hvad bliver der af lille Vene? spurgte den tiaarige gut. Vene! ja det var rigtignok det vanskeligste: hvad skulde man gjøre ved det seksaarige syge barn? Gutten og den ældste pige kunde nok gjøre nogen nytte i et hus, men hvem vilde tage imod et barn, som havde ligget i sengen i 3 aar. „Hende maa sogneraadet tage sig af, og hun kommer til at maatte sendes til fattighuset, eller ogsaa bliver hun vel liciteret bort“, hed det fra de tilstedeværende. — „For et barn er det rigtignok ikke de bedste udsigter“, indvendte den velfindede landsbyfæd, som havde paataget sig at ordne det nødvendige ved begravelsen. —

„Ja, hvis det var vore børn!“ var svaret, „men hvor skal vi ellers gjøre af dette barn? I fattighuset faar hun dog søde og klæder, ja og lægehjælp.“ — Herimod var der intet at sige, saa det maatte saa være.

Den lille, om hvem forhandlingene dreiede sig, laa bleg og taalmodig paa sit ynkelige leie og forstod kun lidet af, hvad der foregik omkring hende. Men da de tilstedeværende begyndte at gaa bort, den ene efter den anden, og da barnets søkkende havde sagt farvel til hende, og der begyndte at blive tomt i stuen, saa raabte hun saa høilig: „Na, tag mig med, tag mig med.“ — „Ja, vi kan jo da ikke lade hende ligge her ganske alene!“ sagde smeden. — „Na hvad! til imorgen kan det vel nok gaa; før kan hun alligevel ikke blive optagen i fattighuset“, blev der svaret.

„Gode smed Andersen, lad mig da ikke blive liggende her alene“, tiggede og bad den lille. — Smeden stod raadvild — hvad skulde han gjøre? Han saa noget streng ud i det ydre; men et varmt hjerte havde han, og dertil var han en stor barneven. Det gjorde ham ubeskrivelig ondt for barnet, og havde det alene kommet an paa ham selv, saa vidste han godt, hvor barnet kunde være, men — hans kone, hvad vilde hun sige?

Smedens kone — Birgitte er hendes Navn — havde mange udmærkede egenstaber, hun kunde koge, bage, skure, vaske, stoppe og lappe og sy, saa man maatte forbauses. Tilmed var hun saa pen og fin, at hvis nogen skulde finde et snug paa hendes dragt, maatte man selv sætte det derpaa. Men der var den slemme feil ved Birgitte, at hun altfor tidt og i en meget for høi grad led af ondt lune og dermed følgende heftigt sind, og det var slet ikke saa rart for den, som skulde leve daglig sammen med hende. Denne feil er altid en meget slem feil, hos hvem den saa findes, og gjør, at mange andre dyder hos vedkommende ikke bliver saaledes paafjærmede, som de ellers kunde

være blevne, og det bør ikke undre vedkommende; thi alle andre gode Egenstaber kan ikke hindre den forstyrrelse af fred og rolig hygge, som et bredt, misforvænnet, vanskeligt og gnavent sind kan forvolde i et hus. Et saadant sind bør ubetinget, især af vedkommende selv, betragtes som en ond aand, som ikke bør have lov til at komme ind i dagligstuen og sovekammeret eller kjøkken eller verksted, ja man bør bede Gud tusende gange at uddrive denne onde aand ved at forsøge kjærligheden hos os (1 Kor. 13, 1—7. Ef. 4, 31—5, 2). Hvad konens daarlige humør havde at sige, det vidste smeden af aarelang erfaring rigtig god besked om, og naar han nu tænkte paa Birgitte, som selv ingen børn havde haft og ikke engang holdt af børn, og som heller ikke havde aabenbaret nogen tilbøjelighed til at tage sig uleilighed paa for sine medmenneskers skyld, saa kunde der nok opstaa en meget sterk tvil om, hvorvidt han vilde faa en venlig modtagelse derhjemme, naar han bragte det lille syge barn med sig. „Na, kjære smed Andersen, lad mig ikke blive alene“, bad lille Vene endnu mere indtrængende. Hvem kunde her modstaa? „Nei, stakkels barn, du skal ikke blive alene“, sagde smeden, idet hans medlidende ansigt antog et udtryk af en fast beslutning, „du skal ikke blive liggende alene.“ Saa løftede han den lille op fra leiet, hyllede hende omhyggelig ind i det gamle Sengeteppes og bar hende hurtig over den eng, som laa imellem hytten og hans hus.

Birgitte fik øie paa ham fra vinduet, hvor hun sad, og hun mødte sin mand ved indgangsdøren. „Hvad er dog det, du der bringer mig?“ spurgte hun med et skarpt udtryk i stemmen, som i forbindelse med udtrykket i ansigtet varslende storm. „Vent et øieblik“, sagde han rolig, „saa skal jeg straks forklare dig det;“ derpaa bar han barnet ind i stuen, hvor han lagde det forsigtig paa sengen. Da det var skeet, gik han igjen ud i forstuen og lukkede døren

til stuen efter sig. „Men er du da rent fra samling, at du bringer mig den syge stakkels i huset“, sagde konen med en af brede dirrende stemme og et ansigt, som var rødt af heftighed. „Jeg kan rigtignok merke, at et kvindehjerte kan være ligesaa haardt som en sten“, var smedens svar. For det meste taug han stille, naar hans kone skjældte; des mere forbausset blev denne ved hans frimodighed. „Kvindehjerter er da alle dage 100 gange saa gode som mændenes“, sagde hun ringeagtende. „Kan gjerne være, men i hvert fald var det en skam, at alle konerne gif deres vei og lod den stakkels stabling blive liggende alene i hytten. I fattighuset, sagde de, og dermed mente de, at de havde gjort, hvad de var skyldige at gjøre.“ „Der er ogsaa hendes Blods“, var Birgittes svar, „og jeg gad vidst, hvad du havde med den sag at bestille.“

„Nu, jeg har endnu aldrig hørt, at syge børn, som ikke kunde løbe, skulde flybe; vil man have hende i fattighuset, saa skulde man dog bære hende derhen, og der er noget, jeg skulde gjøre, da jeg havde paataget mig at ordne det hele efterladenskabet.“

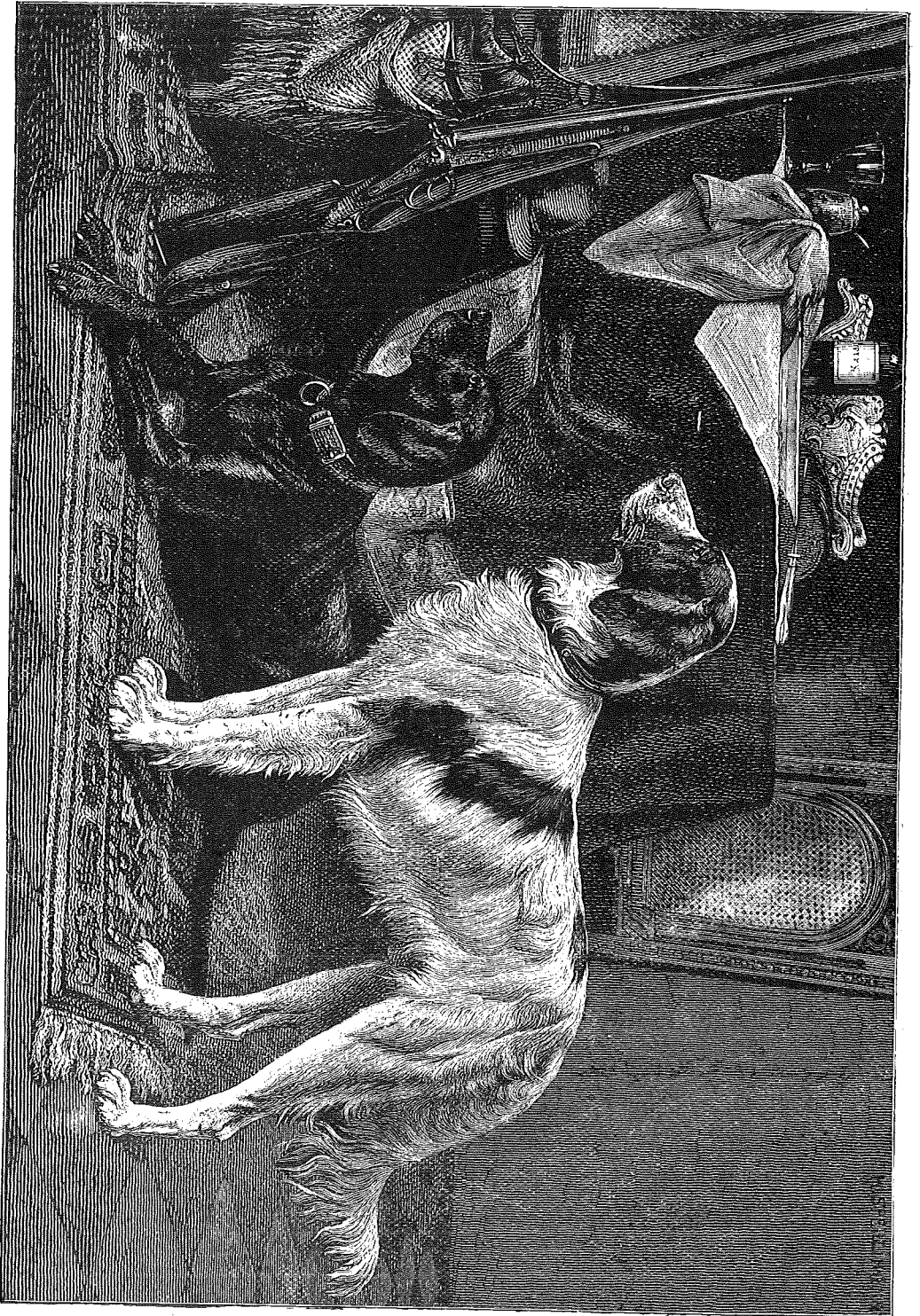
„Men saa gaa da ud til fattighuset med hende, hvorfor vil du holde hvil her?“

„Fordi jeg ikke har lyst til at gaa veien forgjæves. Aften kan hun ikke blive optagen; man kan først saa forstanderen i tale imorgen“, sagde smeden ærgerlig.

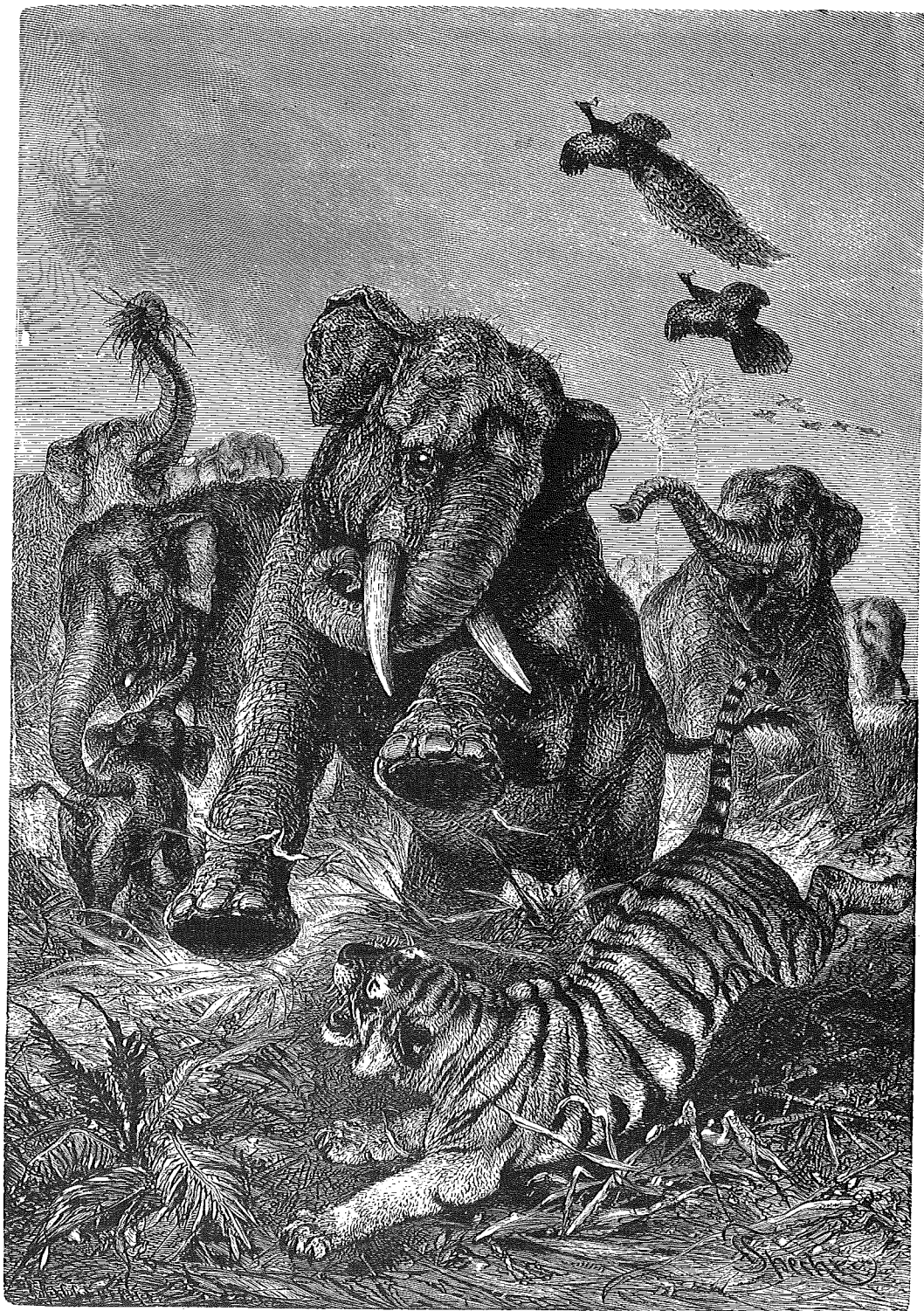
„Men imorgen, saa tidlig som muligt; thi jeg holder ikke af at beholde tiggerbarnet længere end høist nødvendigt i huset“, svarede konen.

„Birgitte dog“, raabte smeden harmfuldt, „en eneften skal du give det forladte og forældreløse barn husly; en eneften aften skal du være venlig mod det! Og selv denne ringe ting er dig for meget. Du er en ukristelig kone.“

Med stum forbauselse saa Birgitte paa sin mand. Hvor fik han dette mod fra? Og det var altfammen for tiggerbarnet der-

3 jægerens hund.

Elefanter forfølger en tiger.

inde. Hun kunde dog have lyst til at be-
tragte barnet lidt nøiere. Uden at sige et
ord mere gjorde hun kort omkring og for-
svandt inde i stuen, hvor lille Lene laa.

Smeden fulgte ikke efter hende; han
overlod resten til Vorherre og gik over i
smedien til sit arbejde. Men da det blev
syrkraften, lokkede lysfjæret fra værelset ham
hen til vinduet for at se, hvordan sagerne
skod. Den brave mand smilede over hele
ansigtet; hans kone var dog alligevel en god
kone; Lene sad overende i sengen, vel un-
derstøttet af puder; Birgittes eget uldne
tørklæde var viklet om barnet, og Birgitte
selv sad ved sengen og — sandelig, han tog
ikke fejl — strøg hun ikke med sin haand
barnet kjærlig over haaret!

Han var en klog Mand, og da han var
kommen ind i stuen, lod han sig ikke merke
med, hvad han havde seet; og konen havde
ogsaa straks forladt barnet, saasnart hun
hørte ham komme, og hun lod, som om hun
var ivrig beffjæstiget med at lave aftens-
maden til. Smeden gik nu ogsaa ind til
den lille, satte sig ved sengen og saa for
første gang ind i det blege, lidende ansigt,
som nu var ligesom overstraalet af et skjær
af Lykke. Døren til stuen lod han staa
aaaben, og nu hørte konen, hvorledes han
spurgte: „Har du længe været syg, lille
Lene? Gjør det ondt nogensteds?“ „Ja, i
min ryg og mine fødder.“ „Men du klager
dig jo slet ikke.“ „Klage! De er jo saa
snilde mod mig, og den gode seng gjør saa
godt; her er ligesom i himlen“, spjede hun
til med et dybt aandedræt.

Det er dog godt, at han hører det, tænkte
Birgitte; barnet tror at være i himmelen,
og han siger, at jeg er en ukristelig kone!
Det er ogsaa et rigtig godt barn. Saa
kalde hun manden ind til aftensmaden, og
da de var færdige, bragte hun ogsaa en
god tallerken fuld ind til Lene, og barnet
spiste med alle tegn paa, at det smagte.

„Smager det godt?“ spurgte Birgitte.

„Ja deilig“, sagde den lille og saa med et
udtryk af den inderligste taknemmelighed op
til hende, og dette blif vakte al den menneske-
kjærlighed tillibe igjen, som havde slumret
i saa mange aar. Smeden var stille for-
nøjet. „Lad mig se, du vækker barnet tidlig
imorgen“, sagde han, „for at jeg kan saa
bragt det hen i fattighuset, før jeg gaar
paa arbejde.“ — „Du kan vist ikke træffe
forstanderen saa tidlig“, mente hun, og hun
talte ganske sagte, for at Lene ikke skulde
vaagne, saa smeden forundrede sig over,
at hans kone kunde tale med saadan en
mild røst.

Næste morgen begyndte han igjen at
tale om fattighuset. Men Lene var just
vaagnet og havde med undselig omhed slyn-
get sine smaa arme om Birgittes hals og
sagde: „Jeg holder saa meget af Dem“, —
og dermed var konens hjerte helt og holdent
indtaget. — „Jeg mener“, foreslog hun Man-
den, „at vi kan beholde det lille skind endnu
to dage, det kommer jo ikke saa nøie an paa
en dags tid.“ — „Nei“, sagde Manden til-
syneladende aldeles bestemt, „det gaar ikke.“
„Hvorfor ikke?“ — „Hun blev mig formeget
iveien.“ — „Na, hvad er det for noget, du
skal ikke komme til at merke hende, hun
bliver inde i denne stue.“ Men smeden taug
stille, og resultatet blev, at det lille syge
barn blev to dage, og saa to Dage til, og
da efter andre to dages forløb en nabokone
snakkede om fattighuset, tog Birgitte bladet
fra munden og fortalte hende kort og godt,
at havde hun lyst til selv at gaa i fattig-
huset, saa kunde hun godt gjøre efter sin
lyst; „men Lene bliver her.“

Men hvilken velsignelse der dog fulgte
med det syge, hjælpeløse barn til smedens
hus! Mange aar havde der været koldt og
manglet hjertelighed, fordi Birgitte kun havde
tænkt paa sig selv. Men under omsorgen
for den lille syge og glæden, hun følte over
at se barnet blive raskere ved hendes pleie,
lærte hun at glemme sig selv, og ved den

inderlige kjærlighed, som det taalmodige, sømme og taknemmelige barn viste hende, følte hun sig dag for dag rigere, og hendes hjerte blev varmt, saa hun følte for andre. Men smeden paastaar endnu den dag idag som sin faste overbevisning, at der maa være fulgt en engel med det syge barn ind i hans hus for at opfylde hver en krog i huset med solskin og kjærlighed.

Men det er kun en opfyldelse af vor herres Jesu ord: *Hvo, som annammer et saadant barn i mit navn, annammer mig*, Matt. 18, 5, og hvad der staar sagt af Herren i Matt. 18, 10 og salme 34, 8 giver ogsaa oplysning om, hvorfra velsignelsen i smedens hus kom.

Tiger og elefanter.

(Se billedet.)

Elefantskotten er kommen aldeles i raseri. En tiger har vovet at liste sig frem gennem det høie græs for om muligt at slaa sine klør i en af elefantungerne. Men denne staar allerede rolig og tryk under sin moders beskyttende varetægt; den blodtørstige røver er opdaget itide, og nu gjælder det for den blot at komme bort saa hurtigt som muligt; ellers vil de rasende dyr snart gjøre ende paa den.

Et og andet.

Skj fristelse af frygt for, at du ikke vil have kraft til at modstaa den.

Vær aldrig ledig; dersom ikke dine hænder kan have en nyttig beskæftigelse, saa søg midler til at uddanne din aand.

Nogle af Napoleons soldater beleirede en fæstning. Flere gange stormede de den, men blev hver gang slaede tilbage. Deres førere var nær ved at opgive forsøget og

trække sig tilbage; men da raaber brat en af dem, idet han peger op paa en bjerg-høide i nærheden, hvor man ser en rytter med en kikkert i haanden: „*R a m e r a t e r, Napoleon ser paa os!*“

Synet af Napoleon vakte nyt mod hos soldaterne; de saa alle, at han gennem sin kikkert betragtede dem; soldater og førere opildnedes til kamp. Nu var der ikke tale om at vige; under jublende kampraab stormede de frem og indtog fæstningen.

Saaledes skal det ogsaa være for alle Guds smaa og store børn. Jaar vi alle den forstaaelse, at den alvidende Gud følger os paa alle vore veie, saa vil vi ogsaa stræbe efter at leve for hans hellige Nafn i kamp til seir mod fristelse og synd.

Feltraabet. En dag kom Georg Stuart, forstander for den kristelige hjælpeforening, som under den amerikanske krig var til uvurderlig hjælp for soldaterne, henimod leiren. Skilvbagten raabte ham an og bad om feltraabet. Da Stuart ikke kjendte dagens feltraab, sagde soldaten: „Det er min pligt at skyde Dem, men jeg kjender Dem, gaa til hovedkvarteret og saa feltraabet at vide.“ Taknemmelig skyndte Stuart sig til hovedkvarteret, kom snart tilbage til soldaten, afgav feltraabet og fik lov til at gaa. Inden han gik, sagde han til soldaten: „Min ven, du fordrede med rette, at jeg skulde give dig feltraabet, inden jeg fik lov til at komme forbi dig. Sig mig nu, har du det rette felttegn, saa at du kan komme ind i himmelen?“ — „Ja, det har jeg“, sagde soldaten. — „Hvorledes lyder det?“ spurgte Stuart. — „Det har De selv lært mig i en søndagsskole for 20 aar siden“, svarede soldaten og saa frimodig paa Stuart; „det lyder saaledes: Saa elskede Gud verden, at han har givet sin søn, den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes men have et evigt liv.“

Skatte paa jorden.

Det kongelige naturaliekabinet i Stuttgart findes en gibsafføbning af en stor guldklump. En indskrift angiver det sted i Australien, hvor denne guldklump blev fundet i aaret 1868. Det var en matros, som var saa heldig at finde den kun nogle saa tommer under jordens overflade. Han solgte den for over hundrede tusend kroner; men inden et aar derefter havde matrosen ødelagt alle sine penge og hængt sig.

Den lille trøsterinde.

Et henved tre aar gammelt barn var bleven indlagt paa et sygehus i Berlin; men det vilde ikke trives og laa de første par dage uophørlig og jamrede efter sin moder. Sygepleiersterne søgte at vise al

mulig venlighed mod den lille pige, men forgjeves; hun raabte uophørlig paa sin moder.

Da lukkes døren op, og et andet sygt barn bæres ind. Det var omtrent af samme alder som den lille pige og blev lagt i en seng ved siden af hende. Pludselig begynder ogsaa den nyankomne lille at raabe „mama, mama!“ Da udbryder den første af de smaa, som hidtil havde været utrøstelig:

„Græd ikke! Se jeg har heller ikke min mama hos mig!“ Daarerne randt ned ad barnets kinder, medens hun sagde dette; men hun glemte sin egen sorg for at trøste den anden.

Saaledes gaar det saa ofte i livet. Den sørgende har saa mangen gang fundet trøst og lindring i smerten, naar hans sind blev optaget med tanken paa, hvorledes han bedst skulde hjælpe og trøste andre.

Oplosning paa bogstavgaaderne i nr. 37.

1. Rostilde. 2. Romsdalshorn.

Billedgaade.

D

N

R.

S

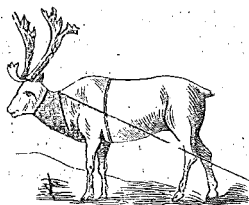
G

T

T

O

VE LOP

N

